

HỒI THỨ BỐN MƯỜI BẢY

THIÊN NAM ĐẠI HỘI

Độc Cô Sách nghe Thiếu Khoan nói như vậy, liền cung kính đỡ lời:

-Tiên sư với Nam Môn sư thúc đã cùng nhau thành đạo ở Nam Hải Phổ Đà rồi!

Thiếu Khoan nghe nói bỗng rùng mình đến thoát một cái rồi chán ngán thở dài nói tiếp:

-Thực không ngờ!Thực không ngờ Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn đạo trưởng đã siêu thoát tục thế, khiến mộng tưởng ôm ấp ngót mười năm nay của anh em Chúc Thiếu Khoan này đã bị tan vỡ...

Độc Cô Sách hai mắt bỗng sáng ngời lớn tiếng đỡ lời tiếp:

-Chúc Thiên Tôn cứ yên tâm, tất cả những ân cừ của tiên sư với Nam Môn sư thúc chưa giải quyết xong, sẽ do Độc Cô Sách tôi với sư đệ Độc Cô Hưng đây cùng gánh vác.

Thiếu Khoan kêu "ồ" rồi cười khẩy nói tiếp:

-Độc Cô tiểu hiệp với vị sư đệ của tiểu hiệp có thể gánh vác nổi món nợ máu của Ly Hồn cốc này vào hồi ba mươi năm về trước không?

Độc Cô Sách hờn hử cười như điên như khùng đáp:

-Nợ máu thì dùng máu trả, tài nghệ của Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng tuy vẫn còn non nớt nhưng đã có cái bầu nhiệt huyết này làm hậu thuẫn, chẳng lẽ Chúc Thiên Tôn còn chưa hài lòng tiết hận hay sao?

Nghe thấy chàng ta nói như vậy, Thiếu Khoan vội cất tiếng cười khiến mặt đất cũng phải rung động...

Y chưa cười xong, mặt đã lộ vẻ kinh hãi vội nín cười ngay, vì y thấy trên không của Ly Hồn cốc có hai võ lâm quái khách và cũng là kỳ nhân tuyệt vời phi xuống.

Hai vị võ lâm quái khách kỳ nhân nhất thời đó chính là Tam Liệt Dương Ma Dương Thúc Độ và vợ là Thất Nhu Âm Ma Sở Lục Châu mà tiếng tăm đã lừng lẫy khắp giang hồ.

Thấy vợ chồng Âm Dương Song Ma xuất hiện, tất cả các nhân vật chính tà đang có mặt ở trong Ly Hồn cốc đều hồi hộp vô cùng vì họ không hiểu Âm Dương Song Ma đến đây để làm chi?

Chúc Thiếu Khoan đang định chạy ra tiếp rước nhưng Thúc Độ đã chấp tay khề chào, rồi cùng Lục Châu tìm một chỗ lẩn khuất ở góc sườn núi ngồi xuống.

Lúc ấy trên không của Ly Hồn Cốc lại có nhân vật võ lâm khác.

Lần này có những năm người cùng tới một lúc, người nào cũng đều có liên hệ mật thiết với Độc Cô Sách hết. Những người đó là Bạch Phát Thánh Mẫu Tiêu

Anh, Lưu Vân Tiên Tử Tạ Dật Tư, Ngọc Mỹ Nhân Mộ Dung Băng, Hận Thiên Ông Công Dương Thọ, với một thư sinh trung niên trông rất phong lưu tuấn tú.

Vì chỗ ngồi của anh em Độc Cô Sách lẫn khuất, nên Tiêu Anh với Dật Tư các người không trông thấy mà cứ đi đến cái bàn lớn rộng nhất ở ngay đối diện võ đài mà ngồi xuống.

Độc Cô Hưng mỉm cười hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Đại ca, chúng ta có nên đi ra bàn của Tạ Tiên Tử ngồi chung không?

Độc Cô Sách lắc đầu đáp:

-Hãy chờ đợi một lát nữa cũng không sao. Ngu huynh không đoán ra được tại sao Mộ Dung Băng lại gặp gỡ biểu tỹ và các người? Còn thư sinh trung niên kia trông rất lạ mặt nhưng nhìn kỹ lại có vẻ hơi quen thuộc. Chẳng hay người đó là ai?

Độc Cô Hưng nghe nói đưa mắt nhìn một hồi rồi mỉm cười nói tiếp:

-Đôi mắt của thư sinh ấy sáng ngời như vậy, thần quang rất sung túc, rất hiếm có, có thể nói đây là người có nội lực thâm hậu hơn hết tất cả những người khác mà đệ gặp gỡ, vậy có thể nói thư sinh ấy thể nào cũng là một vị võ lâm tiền bối có thần công tuyệt thế.

Lời nói của Độc Cô Hưng đã nhắc nhở cho Độc Cô Sách nghĩ tới một người. Nhìn thư sinh ấy một hồi. Chàng thất thanh kêu "ủa" một tiếng rồi khẽ ngâm nga rằng:

"Mạc đạo nhân sinh nan tại thiếu.

Môn tiên lưu thủy thượng năng tây"

Tạm dịch:

"Chớ nói người đời không trở lại,

Nước kia còn thể chảy về Tây"

Độc Cô Hưng ngạc nhiên hỏi:

-Sao bỗng dưng đại ca lại ngâm lên hai câu thơ của Tô Đông Pha như thế?

Có vẻ hơi yên tâm, Độc Cô Sách hờn hử đáp:

-Câu chuyện ấy ngu huynh đã nói cho Hưng đệ nghe rồi vậy Hưng đệ thử nghĩ xem người thư sinh ấy là ai? Ngày hôm nay chúng ta đã có thêm một người trợ giúp tuyệt luân!

Độc Cô Hưng ngẫm nghĩ giây lát rồi vừa cười vừa đáp:

-Thư sinh này có phải là Vân Vụ Tiên Khách Phạm Long Sinh mà ba mươi năm về trước đã nổi danh cùng ân sư và Âm Dương Song Ma đấy không?

Độc Cô Sách gật đầu:

-Chính là vị võ lâm quái kiệt ấy đấy. Ngày nọ ở trên núi Vân Vụ, ngu huynh đã kết làm bạn vong niên với ông ta. Lúc ấy ông ta tóc bạc da mồi, không ngờ nghe lời cổ vũ của ngu huynh mà đã khôi phục lại bộ mặt trẻ trung như thế này kể cũng hiếm thực...

Chàng chưa dứt lời, thì Dật Tư đã đưa mắt nhìn một vòng khắp nơi và đã tìm thấy tung tích của Độc Cô Sách, nên nàng thủng thẳng đi tới mỉm cười nói:

-Độc Cô biểu đệ ở trên Lãnh Vân Phong nhảy xuống dưới vực thẳm, làm cho biểu tỷ với lão nhạc mẫu của hiền đệ cứ lo âu hoài.

Độc Cô Sách mặt đỏ bừng, vội đứng dậy chấp tay vái lạy xin lỗi.

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Sau ở trên núi Cao Lê Cống, ngu tử đã trông thấy hai người cưỡi chim bay về phía Đông, chắc thể nào cũng đi Nam Hải tham kiến sư phụ phải không? Sao đến giờ cũng chưa thấy Đại Bi Tôn Giả và Nam Môn chân nhân tới để chủ trì thịnh hội ngày hôm nay một đại hội có liên quan đến kiếp vận võ lâm rất lớn?

Với giọng nghẹn ngào Độc Cô Sách đáp:

-Ân sư với Nam Môn sư thúc cùng dắt tay nhau chứng đạo ở Nam Hải Phổ Đà rồi, nên không thể tới Ly Hồn cốc để dự Thiên Nam đại hội này được nữa!

Dật Tư nghe nói kêu "ủa" một tiếng, thất kinh nói tiếp:

-Việc này quả thực không ngờ! Nếu chúng ta không may mắn có thêm một người trợ giúp rất tài ba, thì có lẽ kỳ Thiên Nam đại hội này, chúng ta đành phải khoanh tay để cho quần ma múa loạn xạ và chính khí tiêu trầm, cục diện sẽ kết cấu một cách rất bi đát.

Độc Cô Sách thấy Dật Tư nói có thêm một tay trợ giúp đại tài, biết ngay là nàng ám chỉ Phạm Long Sinh, liền mỉm cười hỏi:

-Biểu tỷ gặp Phạm Long Sinh đại ca của tôi ở đâu thế?

Dật Tư liền kể chuyện mình cho Độc Cô Sách nghe.

Độc Cô Sách nghe đến tấn kịch vừa bi vừa vui của Mộ Dung Băng sau khi khoét một mắt của Tiêu Anh rồi mẹ con nhận nhau và câu chuyện Long Sinh vào Miêu Sơn kiếm thuốc, chứng kiến việc sấm trời đánh chết mấy thầy trò Bái Khiết giáo chủ v.v.. Chàng cứ vừa lắc đầu vừa thở dài hoài. Sau đó, chàng lại kể chuyện của mình cho Dật Tư hay.

Nghe xong, Dật Tư liền bảo sư huynh đệ Độc Cô Sách đi yết kiến bọn Tiêu Anh các người và cùng ngồi chung một bàn. Sở Mộ Dung Băng hãy còn giận mình Độc Cô Sách gượng cười nói:

-Vì Mộ Dung Băng cô nương đã hiểu lầm chị Thúy Thúy, cô ta đã làm nhục chị Thúy Thúy một cách quá đáng. Tiểu đệ biết chuyện tức giận vô cùng, không sao nhịn được đã tát cho cô ta một cái, nên tiểu đệ chắc cô ta vẫn chưa nguôi giận. Như vậy, nếu ngồi chung một bàn, thể nào cũng bất tiện...

Chàng chưa nói dứt, thì Dật Tư đã xua tay, vừa cười vừa đỡ lời:

-Biểu đệ đã tưởng lầm rồi. Hiện giờ Mộ Dung Băng tiểu muội đã biết rõ hết mọi chuyện, nên không hiểu lầm biểu đệ, mà suốt ngày còn nhớ nhung biểu đệ là khác.

Chỉ tiếc thay cổ họng cô ta chưa khỏi, không nói được lên tiếng, nên không sao bày tỏ được tâm sự với biểu đệ thôi.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi lại:

-Sự hiểu lầm ấy sâu sắc lắm. Tiểu đệ thiết nghĩ muốn giải thích cho Mộ Dung Băng cô nương hay để cho cô ta khỏi hiểu lầm cũng không phải là chuyện dễ. Sao bây giờ cô ta lại biết rõ mọi sự mà đã bỏ qua những chuyện trước như thế?

Dật Tư trở Công Dương Thọ trước lúc tới đây, lúc qua Côn Minh có gặp Thúy Thúy ở lầu Đại Quan, thấy Thúy Thúy đã cắt tóc đi tu và có kể lại chuyện tại sao cô ta đã biết hồi cải, rồi cùng biểu đệ đi núi Dã Nhân để cứu Mộ Dung Băng, không ngờ Mộ Dung Băng lại hiểu nhầm. Trái lại cô ta bị Băng muội đánh gãy hai cái răng và cô ta tặng răng cho biểu đệ đem hộ thanh bảo kiếm Thanh Bình chuyển tặng cho Băng muội để làm kỷ niệm,... Công Dương Thọ gặp chúng tôi liền kể cho chúng tôi hay biết câu chuyện ấy, nên Băng muội cảm thấy rất có lỗi với Thúy Thúy và đã quyết định sau khi dự Thiên Nam đại hội xong, hoàn thành hai mối tâm nguyện của cô ta rồi, thế nào cô ta cũng đi kiếm cho được Thúy Thúy để quỳ xuống tạ tội.

Nghe xong, Độc Cô Sách mừng rỡ vô cùng, vội cùng Độc Cô Hưng đứng dậy, theo Dật Tư đi sang bên bàn của bọn Tiêu Anh các người. Trong khi vừa đi, chàng vừa hỏi Dật Tư tiếp:

-Biểu tỷ, Mộ Dung Băng cô nương đã nhận Tiêu Thánh Mẫu làm mẹ rồi không phải trả thù cho mẹ cô ta nữa, vậy trong Thiên Nam đại hội này cô ta còn hai tâm huyết nào nữa?

Dật Tư vừa cười vừa đáp:

-Tâm nguyện thứ nhất của cô ta là muốn chính tay giết chết Dương Thúc Độ để trả mối thù ngày nọ cô ta đã bị tên Dương Ma ấy làm nhục.

Độc Cô Sách gật đầu đỡ lời;

-Việc đó tiểu đệ đã đích mắt trông thấy xin vui lòng giúp Mộ Dung Băng cô nương hoàn thành tâm nguyện ấy.

Dật Tư vừa cười vừa nói tiếp:

-Tâm nguyện thứ hai, là cô ta muốn cướp lại thanh bảo kiếm Thanh Bình hiện đang nằm trong tay Bách Hoa công chúa.

Độc Cô Sách bẽn lễn xen lời nói:

-Thanh Bình kiếm do tiểu đệ đánh mất, thì tất nhiên phải do tiểu đệ cướp lại thanh bảo kiếm ấy để tuân theo lời dặn của Thúy Thúy chuyển tặng cô ta.

Dật Tư liếc nhìn Độc Cô Sách một cái tức cười nói tiếp:

-Công lực của Dương Thúc Độ thâm hậu tuyệt thế. Giáp Cốc Diệu lại là một tà ma khét tiếng. Cả hai không phải là những tay tầm thường. Biểu đệ chớ nên vì muốn lấy lòng Băng tiểu muội mà giở tài ba một cách quá sức mình.

Độc Cô Sách trợn ngược đôi lông mày lên, đang định trả lời, thì cả ba đã đi đến chỗ bàn của Tiêu Anh với các người đang ngồi rồi nên chàng không nói nữa, mà vội chào Phạm Long Sinh, Công Dương Thọ, Tiêu Anh với Mộ Dung Băng các người.

Hàn huyền một hồi xong, Độc Cô Sách ngồi xuống cái ghế ở cạnh Mộ Dung Băng mà khẽ nói rằng:

-Mộ Dung cô nương, việc bữa nọ, quả thật là tôi đã quá xúc động và quá lỗ mãng...

Mộ Dung Băng liếc nhìn chàng một cái rất tình tứ, và không để cho chàng nói tiếp, vội dùng tay viết mấy chữ lên bàn bảo chàng rằng:

-Sách đại ca, tiểu muội đã biết rõ hết sự thể của mọi chuyện. Chị Thúy Thúy là một người như tiên như Phật, rất đáng kính phục. Việc đó là do tiểu muội gây ra chứ có việc gì đến đại ca đâu?

Độc Cô Sách để ý nhìn những chữ của Mộ Dung Băng viết thấy nàng ta gọi mình là Sách đại ca, chàng mừng rỡ khôn tả, liền đổi giọng khẽ đáp:

-Băng muội, ngu huynh tuy đã biết rõ nguyên nhân bên trong rồi, nhưng ngu huynh cảm thấy cái tát của ngu huynh bữa đó quá nặng.

Mộ Dung Băng liếc nhìn chàng một cái, rồi vội cúi đầu xuống.

Độc Cô Sách bỗng nghe thấy có người dùng Nghi ngữ truyền thanh nói rót vào tai mình rằng:

-Sách đại ca, chưởng ấn của đại ca hãy còn nhẹ lắm, có gì là nặng đâu? Đáng lẽ đại ca phải đánh gãy hai cái răng của tiểu muội mới đúng!

Độc Cô Sách rất kinh hãi, đưa mắt nhìn Mộ Dung Băng, đang định cất tiếng hỏi, thì Mộ Dung Băng lại dùng Nghi ngữ truyền thanh nói tiếp:

-Sách đại ca khởi cần phải kinh ngạc. từ khi uống Khiết Vương Độc Đơn với Lục Diệp Hồng Kinh Thảo đến giờ, giọng nói của tiểu muội đã phục hồi rồi, nhưng tạm thời, không muốn cho mẹ và chị Dật Tư biết vội nên mới dùng Nghi ngữ truyền thanh nói riêng với đại ca như thế.

Độc Cô Sách cũng dùng Nghi ngữ truyền thanh hỏi lại Mộ Dung Băng rằng:

-Tại sao Băng muội lại không muốn cho biểu tở với mọi người biết? Băng muội nên hiểu, ai ai cũng quan tâm đến việc nói được của hiền muội đấy.

Mộ Dung Băng vừa cười vừa đỡ lời:

-Phần vì tiểu muội đã gặp được một kỳ ngộ rất lớn, cần phải lợi dụng một thời gian để chuyên tâm thanh ngộ võ học tinh diệu ấy, không thể phân tâm chút nào hết. Nếu để cho các người biết tiểu muội đã nói lại được thì thể nào các người cũng hỏi thăm luôn luôn, như vậy sẽ lỡ mất đại sự. Điều thứ hai là tiểu muội muốn đợi chờ đến ngày hôm nay trong khi dự Thiên Nam đại hội, mới đột nhiên lên tiếng nói để cho mẹ tôi với chị Dật Tư kinh hãi và mừng rỡ một cách bất ngờ có hơn không?

Độc Cô Sách với MộDung Băng một đôi nhân tình đang dùng Nghi ngữ truyền Thanh nói chuyện riêng với nhau được một hồi lâu thì đã thấy Chúc Thiếu Khoan người đứng đầu nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát đứng dậy, cất tiếng cười như điên như khùng và cất giọng kêu như tiếng chuông tuyên bố rằng:

-Thiên Nam đại hội ngày hôm nay là một đại hội anh em chúng tôi định dứt khoát món nợ cũ với Đại Bi TônGiả và Tam Kỳ Vũ Sĩ Nam MônVệ được thiên hạ gọi là Thích Đạo SongTuyệt. Tuy ngày nay Thích Đạo Song Tuyệt đã lìa khỏi cõi trần, nhưng đã có môn hạ đặc ý nhất của hai người xin chịu gánh vác hết mọi trách nhiệm. Lát nữa Chúc Thiếu Khoan với các anh chị em sẽ thỉnh giáo Độc Cô lão đệ, còn các bạn hữu khác trong võ lâm, nếu có nhã hứng cũng có thể nhân dịp này mà nghiên cứu võ học với nhau, hoặc có ân cừu gì muốn dứt khoát một thể cũng được.

Y vừa nói dứt lời thì Dương Thúc Độ đã cười và đỡ lời:

-Chúc Thiên Tôn, lão phu nghe người ta nói Hoàn Vũ Cửu Sát định nhân đại hội Thiên Nam này trông trấn lại thanh oai năm xưa. Không biết quý vị đã góp đủ con số Cửu Sát chưa?

Thiếu Khoan không hiểu Thúc Độ hỏi như thế có dụng ý gì, liền chấp tay đáp lễ, mỉm cười trả lời:

-Kỳ nhân khó kiếm, cao thủ khó tìm. Vì vậy hiện giờ trong mấy anh chị em mõ, ngoài Chúc Thiếu Khoan ra, thì còn có Thiết Chuởng Tiên Ông Uất Trì Cảnh, ác Hoa Diệu Nhượng, Cửu ĐộcTừ PhiĐinh Ngọc Sương, Thiên Diện Quân Tô Bảo Vân, với Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu mà gần đây được mời gia nhập như vậy tất cả anh em Thiếu Khoan này mới chỉ có sáu người thôi.

Nghe Thiếu Khoan nói xong, Thúc Độ liền cười như điên như khùng, hỏi tiếp:

-Hoàn Vũ Cửu Sát vốn dĩ là chín người, mà bây giờ mới chỉ có sáu người, còn chỗ trống như thế, vợ chồng mõ Dương Thúc Độ với Sở Lục Châu bằng lòng gia nhập minh ước của các bạn, vậy chẳng hay Chúc Thiếu Tôn với quý vị có vui lòng tiếp nhận không?

Mấy lời nói ấy không những quần hùng có mặt tại đó đều thất kinh, mà cả Chúc Thiếu Khoan cũng phải kinh ngạc vô cùng nốt. Y Không hiểu Âm Dương Song Ma xưa nay kiêu ngạo tuyệt đỉnh, ít khi chuyện trò với ai, nay bỗng nhiên lại đòi gia nhập nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát kết làm anh em như vậy, quả thực là một sự lạ lùng không thể tưởng tượng được.

Lục Châu thấy Thiếu Khoan có vẻ chần chừ liền cười khẩy một tiếng và xen lời nói:

-Nếu không làm anh em thì sẽ biến thành thù địch. Chúc Thiên Tôn hãy mau mau quyết định đi để khai mạc ngay ThiênNam đại hội cho quần hào có dịp nghiên cứu võ học với nhau.

Tuy Thiếu Khoan biết Âm Dương Song Ma định gia nhập liên minh với anh em Hoàn Vũ Cửu Sát, thế nào cũng có duyên cớ gì nhưng vì Lục Châu thúc giục khiến y không còn thì giờ do dự và suy nghĩ đành phải gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Sao Sở đại tử lại nói thế?Được đại tử với Dương đại ca gia nhập liên minh với Hoàn Vũ Cửu Sát, thì thực hân hạnh cho anh chị em chúng tôi biết bao!Sở dĩ tôi có cử chỉ chần chừ là vì quá mừng rỡ mà hoá đờ người ra đấy thôi, mong đại tử thông cảm cho.

Thúc Độ thấy Thiếu Khoan nói như vậy liền cùng Lục Châu song song đứng dậy đi tới bàn ngồi chung. Thế là thực lực của quần tà bỗng mạnh gấp đôi ngay. Quần hiệp chính phái thấy thế đều phải cau mày lại, rầu rĩ thâm.

Tạ Dật Tư rất kinh ngạc cau mày lại hỏi:

-Vợ chồng Dương Thúc Độ bỗng yêu cầu gia nhập nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát như thế này thực là quái lạ không hiểu nguyên nhân bên trong...

Phạm Long Sinh vội xua tay ngắt lời Tạ Dật Tư mà mỉm cười nói:

-Mỗ đã nghĩ kỹ rồi nhận thấy cử chỉ của vợ chồng Thúc Độ chỉ có một nguyên nhân thôi chứ không có hai.

Công Dương Thọ vừa cười vừa xen lời hỏi:

-Phạm huynh làm ơn cho biết rõ nguyên nhân ấy?

Long Sinh liếc nhìn về phía vợ chồng Thúc Độ rồi giọng mũi kêu "hừ" một tiếng đáp:

-Trừ phi Âm Dương Song Ma đã gặp phải tuyệt thế dị nhân bị đánh bại một trận nên thân, chúng mới chịu tham gia với nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát như vậy.Nay ở trong đại hội Thiên Nam này, chúng làm như vậy là để giảm bớt kẻ địch, gia tăng thực lực của mình.

Dật Tư mỉm cười xen lời nói:

-Phạm huynh phân tích như vậy, tuy rất hợp lý, nhưng Dật Tư tôi thiết nghĩ người trên thiên hạ này có thể đấu được với vợ chồng Song Ma, chỉ có Đại Bi Tôn Giả, Tam Kỳ Vũ Sĩ, Chúc Thiếu Khoan với Phạm huynh bốn người thôi.Bây giờ Thích Đạo Song Tuyệt đã chứng đạo quả, Phạm huynh với Chúc Thiếu Khoan chưa đấu với Âm Dương Song Ma, vậy vợ chồng y còn bị ai đánh bại vào đấy nữa?

Long Sinh vừa cười vừa đáp:

-Thiên hạ lớn rộng như vậy, sự kỳ như thế nào mà chẳng có?Có lẽ trong đại hội Thiên Nam này,d đã có cao nhân thế ngoại xuất hiện một cách bất ngờ, mà chúng ta chưa phát giác được cũng nên?Nhưng Phạm Long Sinh này không bao giờ lại chịu bỏ ð dịp may, sẽ đưa hai lá thiệp Diêmvương cho vợ chồng Âm Dương SongMa, hai kẻ đã tạo nên những nghiệp tội chồng chất.

Quần hiệp nghe nói đều ngạc nhiên, nhất thời không hiểu Long Sinh nói đưa hai cái thiệp Diêmvương cho vợ chồng Song ma như thế là có ý nghĩa gì?

Long Sinh nói xong, liền móc túi lấy chiếc lọ ngọc ra đổ một ít thuốc bột trắng vào gan bàn tay, rồi bôi vào mười đầu ngón tay cho tới khi không còn trông thấy dấu tích gì nữa.

Nghĩ đến những chuyện ở MiêuLãnh, TiêuAnh liền vỗ nhẽ, vừa cười vừa xen lời hỏi:

-Có phải Phạm huynh muốn trả thù hộ Tiết Triệu Khuê Xích Phát chân nhân, giáo chủ của Bái Khiết Giáo phải không?

Long Sinh gật đầu:

-Cố nhân đã trời trăn với Long Sinh như vậy, Long Sinh tôi thể nào cũng phải thử thực hành một phen. Nhưng việc này không biết hai lá thiệp Diêm vương có oai lực thần kỳ để mời Âm Dương SongMa vào địa ngục không Long Sinh tôi vẫn chưa dám tin tưởng hẳn.

Nói xong, ông ta bỗng đứng dậy, từ từ đi tới bàn tám tên âm sát hung thần của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát.

Thiếu Khoan lại tưởng Long Sinh tới để thách chiến nên đã cau mày lại và nghĩ bụng:

"Hôm nay trong Thiên Nam đại hội này vì ThíchĐạo Song Tuyệt đã toạ hoá rồi, Phạm Long Sinh đã trở nên người khó đấu duy nhất. Sao mới trận thứ nhất, y đã ra thách chiến ngay như vậy? Bây giờ ta nên để cho ai ứng địch?"

Y chưa nghĩ xong thì Phạm Long Sinh đã đi tới trước bàn không đếm xỉa gì tới bọn ThiếuKhoan các người mà chỉ chấp tay, chào Thúc Độ, mồm tùm tùm cười thôi.

Khi nào Âm Dương Song Ma lại chịu lép vế liền song song đứng dậy Thúc Độ lên tiếng hỏi trước:

-Chẳng hay Phạm huynh muốn lãnh giáo những thế võ cao siêu của người nào trong vợ chồng mình.

Long Sinh vội xua tay, cười ha hả đáp:

-Đại hội mới khai mạc mà nói lãnh giáo võ công của nhau như vậy thực quả quá sớm. Long Sinh đến đây chỉ muốn thỉnh giáo hai vị một việc đấy thôi.

Thúc Độ cả cười hỏi:

-Phạm huynh muốn hỏi điều gì? Nếu vợ chồng chúng tôi biết thế nào cũng xin trả lời ngay.

Long Sinh cười hì hì hỏi tiếp:

-Xin hỏi hai vị Âm Dương Song Ma tham dự minh ước của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát như thế này, cử chỉ của hai vị hôm nay có phải là thấy họ mạnh mà bám theo, hai là vì một lý do nào khác mà đóaì hoài tới họ?

Không ngờ Long Sinh lại hỏi một cách oái oăm như vậy nhất thời Thúc Độ không biết trả lời như thế nào cho phải, nên mới ngẩn người ra giây lát, đảo ngược đôi người một vòng rồi mỉm cười trả lời:

-Cái tên Âm Dương Song Ma của vợ chồng mõ với các anh em nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát ba mươi năm trước đây đã cùng nổi danh một lúc cho đến giờ cũng vậy, oai vọng đều ngang nhau. Vậy không thể nói vợ chồng mõ bám theo, và cũng không thể nói là hạ mình kết giao với anh em họ được, mà đây chỉ là một sự kết hợp bởi sự chi đồng ý hợp đấy thôi.

-Dương huynh khéo nói lắm!Lời nói ấy của Dương huynh thực không kiêu ngạo và cũng không hạ thấp giá trị của mình.Long Sinh mõ phải chịu là Dương huynh rất cao.Nay Âm Dương Song Ma đã chí đồng ý hợp với Hoàn Vũ Cửu Sát mà liên kết với nhau quả thực là một đại sự của võ lâm, Long Sinh mõ xin chúc mừng hiền phu thê trước.

Nghe lời nói của Long Sinh hình như bao hàm vẻ khiêu khích, Lục Châu liền dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng và lạnh lùng hỏi:

-Phạm huynh định mừng vợ chồng chúng tôi như thế nào?

Long sinh giơ một cánh tay ra vừa cười vừa hỏi:

-Ba chúng ta cùng nắm tay thân thiện với nhau một cái chẳng hay hai vị nghĩ sao?

Vợ chồng Thúc Độ nghe nói như vậy lại tưởng đối phương giở trò nắm tay như thế để so tài nội lực của vợ chồng mình.

Tên tuổi và oai phong của vợ chồng Song Ma ở trong võ lâm đương thời, có thể nói là còn trên cả các vị chưởng môn của các đại môn phái nên bất cứ ai khiêu chiến bằng cách nào, không bao giờ vợ chồng chúng lại chịu lép vế mà từ chối hết.

Vì thế, cả hai vợ chồng cùng giơ tay ra mỗi người nắm một tay của Long Sinh ngay. Khi giơ tay ra, cả hai vợ chồng đã dồn sẵn "Tam Liệt chân khí" với "Thất Nhu Âm Công" ra gang bàn tay. Hai môn nội công độc đáo này vợ chồng chúng đã nhờ nó mà lừng danh giang hồ mấy chục năm nay rồi.

Nhưng khi tay của vợ chồng y nắm vào tay của Long Sinh thì thấy đối phương không hề vận một chút nội lực nào lên cả. Vì vậy mà cả hai vợ chồng đều hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, vội thu ngay huyền công lại.

Nhân lúc nắm tay đó, Long Sinh đã bôi hết chất thuốc vô hình vô sắc và không có mùi vị gì của Bái Khiết giáo chủ tặng cho, mà ông đã bôi vào đầu mười ngón tay hời nãy sang bàn tay và cổ tay của vợ chồng Âm Dương Song Ma. Xong đâu đấy, ông ta khẽ gạt đầu một cái rồi vừa cười vừa quay trở về bàn của mình luôn.

Thúc Độ với Lục Châu không hiểu Long Sinh có cử chỉ kỳ lạ ấy để làm gì nên cả hai đều ngơ ngác nhìn nhau và từ từ ngồi xuống.

Thiếu Khoan thấy thế rất thắc mắc, cau mày lại hỏi:

-Dương huynh và đại tẩu, đệ thiết nghĩ Phạm Long Sinh đến bắt tay với hai vị để chúc mừng như vậy, chắc bên trong thể nào cũng có mưu mô gì chứ không sai.

Thúc Độ gật đầu đáp:

-Mỗ cũng cảm thấy khả nghi lắm, nhưng không biết lão quỷ ấy làm như thế có dụng ý gì?

Thiếu Khoan đảo ngược đôi người một vòng rồi nhìn thẳng vào tay của Thúc Độ mặt hơi lộ vẻ kinh ngạc và hỏi:

-Dương đại ca xem thử Long Sinh có để lại dấu vết gì vào tay của huynh không?

Thúc Độ giơ tay lên xem một hồi và đưa lên mũi ngửi, nhưng tuyệt nhiên không thấy mùi gì lạ cả, liền lắc đầu đáp:

-Không những bàn tay không có dấu vết mà cũng không có mùi mẽ gì, mỗ lại còn ngấm ngấm vận công thử xem, thấy tất cả những huyết đạo trong người không có vẻ gì là trúng độc hết.

Long Sinh thấy cử chỉ của Thúc Độ như vậy liền cười ha hả và lớn tiếng nói vọng sang bên này rằng:

-Dương Thúc Độ, Sở Lục Châu thực uổng công mang cái tên Âm Dương Song Ma đã lừng lẫy khắp thiên hạ như thế! Cử chỉ chúc mừng của Phạm mỗ vừa rồi là một cử chỉ rất thông thường mà sao hai người lại nhút nhát đến như vậy? Nếu có sợ trúng phải mưu mô của Phạm Long Sinh này, thì hai vị mau lấy dao ra chặt quách hai bàn tay đi để lát nữa khỏi bị chất độc chạy vào trong xương tuỷ mà không sao cứu chữa nổi, rồi hồn du địa phủ một cách hàm hồ lúc nào không hay?

Thấy Long Sinh lớn tiếng nói ở trước mặt quần hùng như vậy, vợ chồng Thúc Độ tức giận đến mặt đỏ bừng, liền cười khẩy đáp:

-Đừng nói Phạm Long Sinh có chút tên tuổi ở trong võ lâm không dám công nhiên ra tay ám hai người khác một cách hèn mạt như thế, mà dù người có bôi đầy thuốc độc thật lợi hại vào tay vợ chồng mỗ đi chăng nữa, vợ chồng mỗ cũng không sợ hãi chút nào, vẫn chịu đựng nổi như thường.

Tiêu Anh nghe nói cố ý làm ra vẻ tức giận và đổ một chén rượu vào cái khăn lụa đang cầm ở trong tay.

Dật Tư thấy Tiêu Anh lấy rượu đổ ướt chiếc khăn tay như vậy, thể nào cũng có dụng ý gì, chứ không phải là do sự vô tâm mà nên đâu?

Quả nhiên, Tiêu Anh đẩy ngay cái khăn tay ướt ấy sang cho Long Sinh và khẽ dặn rằng:

-Phạm huynh mau lấy cái khăn này chùi tay cho sạch đi, rồi chôn sâu xuống dưới đất như vậy mới khỏi lo âu.

Long Sinh nghe nói rất phục Tiêu Anh cẩn thận, làm việc gì cũng không lộ hần tích nên ông ta nhanh tay cầm lấy cái khăn ngấm ngấm lau chùi mười đầu ngón

tay, rồi dùng chân đào ngầm một cái hố sâu chừng mấy tấc, xong mới vớt cái khăn vừa lau chùi đó xuống dưới hố và lấy chân vun đất lấp kín lại.

Lúc ấy Hoàng Diệp đạo nhân, chưởng môn của phái Không Động, bỗng đứng dậy chấp tay chào và cất tiếng hỏi ác Hoa Đà Diệu Nhượng của nhóm Hoàn VũCửuSát rằng:

-Diệu huynh hồi năm ngoái đệ tử của môn phái tên là Dã Phúc đi Vô Lượng hái thuốc về, thì bỗng mình mảy thâm tím và cứ run lấy bầy hoài mà chết, không biết có phải y đã bị Diệu huynh dùng Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ công lực đánh trúng đấy không?

Diệu Nhượng trợn ngược đôi lông mày lên, chấp tay đáp lễ, rồi cười giọng quái dị đáp:

-Phái đấy, hồi đó Diệu Nhượng mỗ cũng lên núi VôLượng hái thuốc, sau vì tranh giành một cây dị thảo thâm niên với một đạo nhân trẻ tuổi y thị cường ra tay tấn công mỗ trước, nên mới trúng phải Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực của mỗ. Nhưng mỗ không biết y là đệ tử của môn phái nào hết, đến giờ nghe đạo trưởng nói, mỗ mới biết y là người của phái Không Động của quý đạo trưởng. Cổ nhân vẫn thường nói: "Giết người thì thường mạng, mang nợ thì trả tiền". Chẳng hay đạo trưởng định chỉ giáo ra sao?Diệu Nhượng này cũng xin tuân lệnh hết!

Hoàng Diệp đạo nhân niệm một câu: "Vô Lượng thọ Phật" rồi thủng thẳng đáp:

-Có lẽ Tiên Dã Phúc hãy còn ít tuổi hơi kiêu ngạo một chút nên mới xúc phạm đến hổ oai của Diệu huynh, và y mới bị Hắc Sát Thiên Hàn chỉ lực điểm trúng mà bị toi mạng. Hôm nay bản đạo đến đây không muốn đòi Diệu huynh thường mạng cho Dã Phúc, nhưng vì bản đạo là chưởng môn của một môn phái, mà môn hạ đệ tử của mình bị giết hại như vậy, chả lẽ lại làm ngơ không can thiệp tới hay sao?Bởi thế bắt buộc mới phải ra đây thỉnh giáo Diệu huynh vài thế võ đấy thôi.

Diệu Nhượng nghe thấy Hoàng Diệp đạo nhân nói như vậy liền cười ha hả, chỉ tay lên đài mà đáp:

-Hoàng Diệp đạo trưởng, DiệuNhượng mỗ ngưỡng mộ tuyệt kỹ của phái Không Động đã lâu tiện đây chúng ta hãy cùng nhảy lên trên đài này đóng một tấn tuồng mở màn cho Thiên Nam đại hội. Chẳng hay đạo trưởng nghĩ sao?

Hoàng Diệp đạo nhân vừa cười vừa nói:

-Tuy bản đạo là chưởng môn của một môn phái nhưng công lực rất tầm thường, nên chỉ muốn làm một vai phụ trong tấn tuồng thôi. Vì thế mới yêu cầu huynh nể mặt mà tiếp bản đạo một trận.

Nói xong, y rời khỏi bàn ăn, từ từ đi tới gần võ đài.

Dật Tư thấy thế vừa cười vừa nói:

-Không ngờ Hoàng Diệp đạo nhân lại dám khiêu chiến với ác Hoa Đà, để làm tấn tuồng mở màn cho đại hội giáng ma vệ đạo của ngày hôm nay.

Công Dương Thọ dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng và đỡ lời:

-Lão đạo sĩ Hoàng Diệp khôn ngoan xảo trá lắm, y đã nhận đúng tám tên ma đầu của Hoàn Vũ Cửu Sát này, chỉ có Diệu Nhượng là công lực kém nhất, nên mới nhân mối thù nho nhỏ ra tay đấu với Diệu Nhượng một trận, phần thì để môn hạ đệ tử của y khỏi xông xáo. Phần thứ hai là y muốn đấu chơi vài hiệp, rồi xuống dưới đài ngồi yên một chỗ vừa ăn vừa nhậu, ung dung làm một khán giả để xem. Như vậy y chả khôn ngoan là gì?

-----oOo-----